

מאיפה מתחילים?!?
ניקח קצת אחורה...
לסחוב 2, פעמיים מוניטור בשבוע, פעם בשבוע עירוני ברזל, בין לבין בדיקות וריצות בגלל צירים
שבוע 37
ושום דבר לא קורה..
ואז...

בדיקת מוניטור שגרתית, ההורים הצטרפו כי בואו נחליט כבר מה עושים... 37+4
שום פרמטרים חדשים שולחת אותנו לבית החולים, ששם ייקחו החלטות לגבי ההמשך.
להגיע הביתה
לסדר תיק
לקפל כמה כביסות
תיקים לילדים שישנים אצל סבתא
תיק לבת הזוג שלי שתגיע ישר מהעבודה,
עוד כמה סידורים אחרונים, ויאללה....

*ביה"ח אסף הרופא
האמא בוכה, אפידורל, פתיחה של 3
ההורים הלכו לתפוס תנומה, ואני... חוגגת עם המיילדות, שמח בחדר, אוכלות פיצות...
פקיעת מים ומוניטור פנימי...
מחכים, ציר, פתיחה מלאה!
חכי...
תלחצי...
עוד טיפה
אחת בחוץ.

אני רק מחפשת בעיניים את זוגתי המהממת שרק המבט והמגע שלה יכולים להפיג ולעמעם את
ההמולה שמתחוללת מסביבי.
מכניסים אותה והיא לצידי.. שומעת את הקול שלה,
מקשיבה להנחיות שהיא מתרגמת לי מהצוות, שומעת את המילים המפרגנות, מקבלת ממנה את
הכח... עוד 2 לחיצות... מפה לשם, 6 דקות אחרי אחותה הבכורה גם היא בחוץ.
שוק חייל! פתאום אני אחריי... שתיהן בחוץ, וכולם כולל כולם, מבסוטים עד השמיים...
וההורים יושבים, skin to skin עם הבנות שייחלו כל כך לבואן... אני את שלי עשיתי👍...

אז תודה לבורא עולם לפני כולם, שנתן לי לעבור את זה בשלום, עם כאב מינימלי, ולחזור בריאה
ושלמה לילדיי שלי שהמתינו בסבלנות שאמא שלהם תחזור להיות אמא שלהם.
ושתדעו... שאין כמו המשפחה הפרטית שתרים אתכם למעלה, משם מגיע החוזק האמיתי, הופך את
התהליך והתמודדות שאחרי להרבה יותר טבעית וקלה.
תודה למירב ואורית הנהדרות והחד פעמיות שאין להן תחליף. כבר בהתאוששות זכיתי לחיבוקים
ונישוקים מהן.
ותודה כמובן לאהבה שלי שליוותה אותי כל החודשים האלו, חיזקה, תמכה ודאגה לכל מחסור...

אין עוד מלבדו!
לכל אלו שבהתחלה, שיהיה בצלחה
לאלו שבאמצע ובסוף... שייילך בקלות.
אוהבת אתכן
שמחה להיות אחריי❤️
מיטל